

บันทึกประจำวัน โครงการ さくらサイエンス (自然災害)

วันที่ 16 ตุลาคม

คืนวันนั้นนอนค่อนข้างตึก แคมแทบไม่ได้นอนเลยเนื่องจากเป็นคืนก่อนไปเที่ยว พอถึงเวลาต้องออกก็ออกไปแบบง่วงๆ โดยนั่งแท็กซี่ถึงสนามบิน ค่ารถ 600 บาท

เนื่องจากหาข้อมูลค่าเตอร์ของสายการบินมาเรียบร้อยแล้วและเคยมาสนามบินแล้วด้วย จึงไม่ยากที่จะเดินภายในสนามบิน หลังจากเช็คอินและรวมกลุ่มกับคนในคณะแล้ว จึงเดินไปที่ประตูเพื่อรอขึ้นเครื่อง

การขึ้นเครื่องบินครั้งนี้เป็นครั้งแรก รู้สึกเกลียดการเดินทางด้วยเครื่องบินทันที เพราะปวดหูตอนขึ้นบวกกับเครื่องค่อนข้างเล็กจึงยัดขาไม่ได้ น่ารำคาญมาก นั่งไปเกือบ 6 ชั่วโมงก็ถึงญี่ปุ่น ที่สนามบินนาริตะ อยู่ในสนามบินอีกเกือบชั่วโมงจึงผ่านด่านทั้งหมดไปได้และได้เจอกับผู้ดูแลในโครงการนี้ คุณซาโกนั่นเอง

ขอแทรกเล็กน้อย เนื่องจากผู้เขียนได้ซื้อซิมเน็ตเตรียมไว้ตั้งแต่ที่ไทยแล้ว แต่เมื่อนำมาใช้งานที่ญี่ปุ่นกลับใช้งานไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นโทรศัพท์ได้เสียโดยอาการคือมองไม่เห็นซิม ซึ่งเมื่อกลับไทยแล้วก็ยังเหมือนเดิม หลังจากหาข้อมูลพบว่าโทรศัพท์ imobile จะไม่สามารถใช้ในญี่ปุ่นได้เลย ซึ่งอาการนี้ไม่เพียงแต่จะทำให้ไม่สามารถใช้เน็ตได้เท่านั้น แต่โทรศัพท์ยังแบตเตอรี่หมดเร็วอย่างมาก เนื่องจากไม่มีซิมใส่ แต่เครื่องยังพยายามจะส่งสัญญาณหาซิม ทั้งที่เปิดโหมดเครื่องบินแล้วก็ตาม ส่งผลให้ผมแทบจะใช้โทรศัพท์ไม่ได้เลย

ความประหลาดใจครั้งแรกคือตัวรถไฟเป็นแบบกระดาศ ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงใช้แบบนี้ เพราะมันน่าจะเปลืองกว่าการใช้การ์ดแบบ BTS ซึ่งสามารถนำมาใช้ใหม่ได้ รถไฟที่นั่งเป็นรถไฟใต้ดิน นั่งจากสนามบินได้เลย นั่งไปและเปลี่ยนไปนั่งรถไฟ JR อีกรอบก็ถึงสถานีที่ใกล้โรงแรมมากที่สุด ใช้เวลาเดินทางโดยรถไฟฟ้าประมาณ 1 ชั่วโมง ก็ถึงสถานีคาเมโตะ อากาศเย็นคือประมาณ 18 องศา จากนั้นก็เดินไปโรงแรม ซึ่งมีการหลงทิศทางเล็กน้อย

เมื่อถึงโรงแรมได้พบเรื่องประหลาดใจอีกเรื่องคือโครงการนี้ให้จองห้องคู่ไว้ แต่ให้พักคนเดียว อยากทราบคนให้ทุนงามๆ เลยครับ ภายในห้องก็ถือว่าใช้ได้ แต่กว้างเพราะเป็นเตียงคู่ แต่สิ้นไปนิด เมื่อเข้ามาเก็บของเสร็จจึงลงไปกินข้าวกับเพื่อนอีกคน

เมื่อลงไปล๊อบบี้ก็เจอเพื่อนอีกคนกำลังจะไปกินข้าวพอดี สรุปจึงไปหาข้าวกินกัน 3 คน การเดินที่ญี่ปุ่นรู้สึกดีมากๆ ต่างกับที่ไทยเหมือนคนละโลก เพราะไม่ต้องคอยหลบรถ หลบสิ่งกีดขวางหรือหลบร้านค้าขายของ ทุกแยกมีสัญญาณให้คนข้าม การเดินหาข้าวกินจึงค่อนข้างสนุก ทั้ง 3 คนมีเป้าหมายจะไปกินที่ร้าน yoshinoya เดินไปหามีหลงบ้าง แต่ก็นับว่าเป็นประสบการณ์เดินท่องเที่ยวที่ดี เมื่อถึงร้านกึ่งๆ ว่าร้านไหน เพราะร้านอยู่ในตึกและในตึกก็มีร้านเยอะมาก สุดท้ายก็หาร้านถูกและเข้าไปสั่งอาหาร

การสั่งอาหารก็คงเหมือนกันทั่วโลกคือมีเมนูมาให้ ที่ไม่เหมือนที่ไทยคือ ทั้ง 3 คนอ่านแทบไม่ออก แม้แต่ผู้เขียนที่ค่อนข้างมั่นใจว่าอ่านได้บ้างก็แทบจะไม่สามารถอ่านอะไรในเมนูได้เลยสุดท้ายก็พอจะเปิดพจนานุกรมและรวมกับความรู้ที่พออ่านได้อยู่ สั่งข้าวโดยไม่พูดว่า ごはん ได้ในที่สุด เนื่องจากเป็นร้านข้าวหน้าเนื้อ เมนูส่วนใหญ่จึงเป็นข้าวหน้าเนื้อ และที่อ่านเมนูออกก็มีแต่ข้าวหน้าเนื้อด้วย จึงกินข้าวหน้าเนื้อกันทั้ง 3 คน แต่ก็แตกต่างกันไป

หลังจากกินข้าวเสร็จจึงเดินกลับโรงแรมและนอนพักผ่อน เนื่องจากปกติอนเที่ยงคืน แม้ที่ญี่ปุ่นจะเที่ยงคืนแล้วก็นอนไม่หลับ เนื่องจากจริงๆ เวลาห่างกัน 2 ชั่วโมง สุดท้ายแทบไม่ได้นอนทั้งคืน

วันที่ 17 ตุลาคม

ตื่นเข้ามาพบว่าอากาศค่อนข้างหนาวจึงจับคอกเล็กน้อยและมีน้ำมูกด้วยเนื่องจากตอนกลางคืนหนาวประมาณ 15 องศาและไม่ได้เปิดฮีตเตอร์เมื่อเตรียมตัวเสร็จแล้วจึงไปกินข้าวเช้าที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้ซึ่งไม่เคยกินอาหารเช้าแบบฝรั่งแบบนี้มาก่อนเลย ค่อนข้างอร่อยเลยทีเดียว เมื่อถึงเวลา 11 โมงคุณซาโกก็มารับและพานั่งรถไฟและเดินไปที่ Honjo Bousai-kan ซึ่งเป็นศูนย์การเรียนรู้เกี่ยวกับภัยพิบัติธรรมชาติ วันนี้ฝนตกตั้งแต่เช้าจึงต้องซื้อร่มเพื่อระหว่างเดินจะได้ไม่เปียก ร่มที่ญี่ปุ่นรู้สึกจะดีกว่าของไทยมากและค่อนข้างชอบที่ส่วนใหญ่เป็นร่มแบบสีเดียว ไม่เข้าใจเหมือนกันทำไมที่ไทยถึงชอบขายร่มที่เป็นลายหลากหลาย

เมื่อไปถึงที่ Honjo Bousai-kan อย่างแรกคือได้ดูวิดีโอเกี่ยวกับภัยพิบัติของญี่ปุ่นซึ่งทั้งหมดเกี่ยวข้องกับแผ่นดินไหว โดยเริ่มที่ดำเนินเรื่องราวเป็นแผ่นดินไหวเมื่อปี 2011 ได้แก่ แผ่นดินไหว, ซึนามิ, น้ำที่ผุดขึ้นมาจากใต้ดินและไฟไหม้ ต่อไปก็เป็นการอธิบายเกี่ยวกับเรื่องภัยพิบัติเมื่อเกิดภัยพิบัติ เช่น เมื่อน้ำท่วมสูงให้รีบเปิดประตูออกตั้งแต่เนิ่นๆ เพราะยี่งน้ำสูง ประตูยังเปิดยากอย่างคาดไม่ถึง ซึ่งมีการทดลองให้เปิดประตูเมื่อน้ำท่วมในระดับต่างๆ ด้วย น้ำสูงเพียงแค่ 30 ซม. ผู้เขียนก็ไม่สามารถเปิดประตูได้แล้ว จากนั้นมีการอธิบายเรื่องมาตรวัดแรงของแผ่นดินไหวและการหลบหลีกเมื่อเกิด มีการทดลองให้อยู่ที่แผ่นดินไหวระดับ 7 ด้วยแรงขนาดที่แทบจะเคลื่อนที่ไปไหนไม่ได้เลย จากนั้นจึงจบการเยี่ยมชมที่นี่ หลังจากนั้นก็เดินทางไปห้างเพื่อกินข้าว

เมื่อมากินข้าวก็ยังพบปัญหาเดิมคือ สั่งข้าวไม่ได้ แกรมหนักกว่าเดิมเพราะเป็นร้านอาหารที่เข้าแถวซื้อและเมนูก็ติดอยู่ด้านบนร้าน จึงได้แต่สั่งที่อ่านออกคือ 玉子ラーメン ซึ่งไม่ค่อยอร่อยซะเลย สารภาพเลยว่าตอนแรกคิดว่าอาหารญี่ปุ่นอร่อย แต่พอกินจริงๆ มีแต่ของจืดๆ ที่กินอร่อยมีแต่ซูชิกับข้าวหน้าเนื้อนี้แหละ(?) เมื่อกินข้าวเสร็จจึงไปเดินเล่นในห้างนิดหน่อย มีโรงหนังของ 東宝 อยู่ด้วย และเป็นหนังที่อยากดูสุดๆ ตอนนี้ 君の名は เข้าฉายอยู่ด้วยหลังจากนี้จึงเดินทางไปออฟฟิศ JTECS (ตามกำหนดการ)

ตอนเดินทางไป JTECS ค่อนข้างไกลอยู่ เมื่อถึงพบว่าเป็นการเช่าห้องประชุมไม่ใช่ออฟฟิศจริงๆ ในการประชุมก็มีการแนะนำเรื่องกำหนดการ, การแต่งตัว, การประกันอุบัติเหตุและมีการให้เบี้ยเลี้ยงวันละ 2200 เยน ซึ่งให้ทีเดียว 11000 เยน ทำให้รู้สึกรวนขึ้นมาทันที หลังจากนั้นจึงแยกย้ายไปเที่ยวตามอัยยาศัย

ขากลับแต่ละคนก็แบบจับกลุ่มกันไปตามสถานที่ที่ต้องการจะไป ระหว่างที่เดินไปขึ้นรถไฟก็ได้ผ่านย่านที่พักอาศัยของคนรวยจากที่ได้ยินมาคือที่ดินบริเวณนั้นแพงมากๆ บ้านทุกหลังเป็นบ้านเดี่ยวทั้งหมด ไม่มีคอนโดขนาดใหญ่หรือห้างเหมือนของในไทย เข้าใจว่าเป็นเพราะการจัดผังเมือง เมื่อถึงสถานีรถไฟก็ได้ซื้อตัวเองเป็นครั้งแรกซึ่งการซื้อตั๋วสะดวกมากถ้าไม่นับว่าอ่านชื่อสถานีไม่ค่อยออก ป้ายบอกราคาขนาดใหญ่(กว่าป้ายโฆษณา)ชัดเจนรู้สึกถึงความเอาใจใส่ผู้โดยสารอย่างมาก จากนั้นนั่งรถไฟที่ที่อาภิสะบาระ เพื่อซื้อของที่ถูกฝากซื้อ ซึ่งอยู่ในตึก ラジオ会館 ระหว่างเดินทางของภายในก็มีหลงเล็กน้อย ก็สอบถามพนักงานและคนที่ผ่านแถวนั้นไป สุดท้ายก็ซื้อของเสร็จและเดินทางกลับโรงแรม

เมื่อถึงโรงแรมเก็บของเสร็จก็ลงไปกินข้าว วันนี้กินราเม็งซึ่งในร้านเป็นแบบให้หยอดเหรียญใส่ตู้จากนั้นกดสิ่งที่ต้องการสั่งจะได้คูปองมา เนื่องจากอาหารญี่ปุ่นค่อนข้างจัดมา เลยตั้งใจสั่งของที่คิดว่าเผ็ดแต่พอกินจริงๆ กลับเผ็ดคนละแบบกับที่ต้องการ(ไม่เหมือนก๊วยเตี๋ยวน้ำตก) สุดท้ายก็ไม่อร่อยเหมือนเดิม เมื่อกินเสร็จก็กลับโรงแรมและพักผ่อน

วันที่ 18 ตุลาคม

เช้าวันนี้ออกเร็วกว่าเมื่อวาน 1 ชม. โดยกำหนดการวันนี้ช่วงเช้าต้องไปที่ CIT จังหวัดชิบะ ได้นั่งรถไฟออกนอกเมืองเป็นครั้งแรก รู้สึกชอบบรรยากาศระหว่างทางมากกว่าอยู่ในโตเกียว เมื่อไปถึงที่ CIT พบว่าเป็นสถาบันที่ใหญ่มาก ๆ เคยไปจุฬามาคิดว่าใหญ่แล้ว เจอที่นี่จุฬาเป็นมหาวิทยาลัยที่เล็กไปทันที เมื่อถึงเวลา 10 โมงก็มีเจ้าหน้าที่มาพาไปเที่ยวชมภายใน

จริงๆ แล้ว CIT เป็นสถานที่ทางทหารอะไรซักอย่างในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่เมื่อสงครามจบลงจึงนำมาใช้เป็นสถานที่สอนหนังสือและตึกทั้งหมดถูกสร้างใหม่ ภายใน CIT มีห้องแสดงผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับหุ่นยนต์ซึ่งความจริงผู้เขียนไม่ได้สนใจหุ่นยนต์เท่าไร จากนั้นก็ได้ไปดูแล็บของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ห้องแล็บอยู่ชั้นใต้ดิน ภายในมีอุปกรณ์ทุกอย่างและเปิดให้นักศึกษาใช้ได้ตามที่ต้องการเพื่อประดิษฐ์ของต่างๆ ได้ จากนั้นจึงไปฟังบรรยายถึงผลงานหุ่นยนต์ของ CIT ซึ่ง CIT วิจัยและทำผลงานเกี่ยวกับหุ่นยนต์มากที่สุดในญี่ปุ่นเลยก็ว่าได้ หุ่นยนต์ที่ CIT วิจัยและพัฒนาทั้งหมดเพื่อใช้ช่วยเหลือในช่วงภัยพิบัติ จากนั้นได้ไปชมห้องแสดงผลงานหุ่นยนต์อีกห้องหนึ่งเพื่อดูหุ่นยนต์ของจริงที่ CIT พัฒนา จากนั้นได้ไปกินข้าวที่ร้านอาหารของ CIT ซึ่งอาหารค่อนข้างถูก เงิน 400 เยนซื้อกินได้ทุกอย่าง ผู้เขียนได้ซื้อได้ซื้อเซตอะไรซักอย่าง 400 เยนพอดี เพราะอ่านออก ปรากฏว่าไม่ค่อยอร่อยเหมือนเดิมเพราะจืดและเยอะมาก ๆ อีกด้วย สุดท้ายก็กินไม่หมดเป็นครั้งแรกในญี่ปุ่น สุดท้ายได้ขึ้นไปชมวิวที่ตึกชั้น 20 ซึ่งสร้างไว้เพื่อชมวิวโดยเฉพาะ วิวที่นี่ค่อนข้างสวย รู้สึกชอบกว่าวิวในโตเกียวมาก หลังจากนั้นจึงเดินทางไปที่บริษัท toray ต่อไป

การเดินทางไปที่บริษัท toray นั้นนั่งรถไฟเข้าไปในโตเกียวอีกครั้งและขึ้นไปในตึกที่ค่อนข้างสูงทีเดียว ภายในตึกหรรมาก ที่บริษัท toray ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีเส้นใยที่นำไปทำผลิตภัณฑ์ต่างๆ เช่น เสื้อผ้า เก็บความร้อน, เครื่องกรองน้ำ เป็นต้น ซึ่งมีประโยชน์อย่างมากในช่วงภัยพิบัติซึ่งไม่มีน้ำสะอาดกิน เมื่อฟังบรรยายจบก็ได้แยกย้ายเดินทางไปเที่ยวตามต้องการ

ภายในตึกที่บริษัท toray อยู่ มีทางเดินชั้นใต้ดินที่เชื่อมต่อกับสถานีรถไฟใต้ดินโดยตรง ถือว่าสะดวกมาก ๆ หลังจากนั้นได้เดินทางกลับโรงแรมเพื่อไปเก็บของก่อนที่จะเดินทางไปเที่ยวที่ Tokyo skytree โดยนั่งรถไฟบนดินจากสถานีคาเมโตะไป 1 สถานีจากนั้นนั่งรถไฟฟ้าใต้ดินไปที่สถานี skytree ต่อ จากสถานี skytree เดินที่ชั้นทางขึ้นค่อนข้างไกล เนื่องจากหาทางขึ้นไม่เจอเพราะด้านล่างของ skytree เป็นห้าง กว่าจะหาทางขึ้นได้ก็เดินเกือบครึ่งชั่วโมง เมื่อถึงชั้นทางขึ้นก็มีการจัดกันเชือกแถวเป็นอย่างดี ตอนซื้อบัตรก็มีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกให้ ระหว่างขึ้นลิฟท์ก็มีการแสดงแสงไฟภายในลิฟท์ เมื่อขึ้นมาถึงชั้น 360 เมตร วิว

ด้านบนค่อนข้างสวยเลยทีเดียว เดินวนอยู่จึงรู้ว่าสามารถลงไปอีกชั้นนึงได้คือชั้น 355 เมตรและลงไปอีกเป็นชั้น 350 เมตรซึ่งที่ชั้นนี้ก็มีลิฟท์ลง เดินดูรอบๆ สนใจอยากก็ลงมาซื้อของกินที่ห้างก่อนนั่งรถไฟกลับโรงแรม การมาที่ tokyo skytree ยิ่งต่อกย้ำความรู้สึกเสียดายเรื่องกล้องโทรศัพท์กากและใกล้พังมากขึ้นไปอีก ถ้ามีกล้องดีๆ ก็คงจะดีไม่น้อย

ขากลับมีหลงรถไฟนิดหน่อยเพราะงงจุดจอด แต่ก็เอาตัวรอดได้ด้วยการถามพนักงานขับรถไฟมาได้ เมื่อกลับถึงโรงแรมก็แยกย้ายไปพักผ่อน ก่อนนอนเนื่องจากมีนิสัยไม่กล้าเปิดเครื่องใช้ไฟฟ้าทิ้งไว้จึงไม่ได้เปิดฮีตเตอร์ตั้งแต่วันแรกที่มา ดังนั้นจึงไม่ค่อยสบายแต่วันนี้ไม่ไหวแล้วจึงของเปิดฮีตเตอร์ ซึ่งมันสายไปเสียแล้ว

วันที่ 19 ตุลาคม

วันนี้ต้องออกไว่าเป็นพิเศษเนื่องจากต้องไปนั่งรถไฟชินคันเซนตอนเวลา 8.10 โดยขึ้นที่สถานีโตเกียว ที่สถานีโตเกียวมีคนเยอะมากกว่าทุกสถานีที่เคยไปมาและใหญ่มากด้วย เพราะไปถึงเร็วจึงมีเวลาซื้อข้าวกล่องกิน แต่เนื่องจากร้านคนเยอะจึงหยิบซื้อลำบากๆ ปรากฏว่าเป็นข้าวแบบที่ตึงแล้วจะมีความร้อนออกมาเพื่ออุ่นอาหาร รู้สึกไม่ค่อยเหมาะสำหรับกินบนรถไฟยังงั้นไม่รู้ หลังจากนั้นจึงไปเข้าแถวรอขึ้นรถไฟ ระหว่างนั้นยังเหลือเวลาอยู่จึงได้ไปถ่ายรูปคู่กับรถไฟด้วย นับเป็นรูปเดียวรู้เดียวตลอดทั้งทริป

เมื่อถึงเวลาก็ได้เข้าไปนั่งในรถไฟ ภายในกว้างกว่าที่คิดไว้มาก สามารถนั่งยืดขาได้อย่างสบาย เมื่อรถไฟออกช่วงแรกๆ ไม่ได้รู้สึกว่าเร็วขนาดนั้น อาจจะเป็นเพราะยังอยู่ในเมืองอยู่ ผ่านไปยังไม่ถึง 10 นาทีรถไฟก็หยุดลงและมีเสียงประกาศว่ามีปัญหาเรื่องสัญญาณและกำลังแก้ไขอยู่ซึ่งสุดท้ายกว่าจะแก้ไขได้ใช้เวลาประมาณ 20 นาทีถึงรถไฟจะออกไปได้

ระหว่างที่รถไฟวิ่งอยู่ตามความเร็ว ก็ยังไม่ค่อยรู้สึกถึงความเร็ว 300 กม./ชม. อยู่ดีอาจจะเป็นเพราะไม่ได้นั่งริมหน้าต่างก็เป็นไปได้ ระหว่างนั่งอยู่ก็ได้กินข้าว บนรถไฟนั่งกว่าที่คิดไว้มาก ไม่จำเป็นต้องกลัวขาวหกเลยแม้แต่น้อย ระหว่างที่เข้าอุโมงค์มีความรู้สึกปวดหูเหมือนอยู่บนเครื่องบินเหมือนกันแต่ทรมาณน้อยกว่ากันมากในที่สุดหลังจากนั่งมาประมาณ 1 ชม. ก็ถึงสถานีเซนได จังหวัดมียากิ

เมื่อมาถึงสถานีแล้วก็นั่งรถไฟต่อไปอีกเพื่อไป ishinomaki เนื่องจากไม่ใช่โตเกียวจึงต้องรอเวลารถไฟมาชักรินิด ระหว่างนั่งรถไฟชอบบรรยายอากาศบริเวณนี้อย่างมา ขนาดที่ว่าถ้าได้มาอาศัยอยู่ก็อยากมาอาศัยอยู่แถวนี้จริงๆ เพราะเป็นบรรยากาศเงียบๆ บ้านไม่เยอะเหมือนที่โตเกียว รู้สึกเหมือนอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ที่สำคัญคือสะอาดกว่าที่ไทยเยอะ ถึงจะไม่สะอาดหมดจดก็เถอะ ในที่สุดก็นั่งรถไฟถึงสถานีปลายทาง ishinomaki ซึ่งสุดท้ายพอดี

เมื่อมาถึง ishinomaki ก็พักกินข้าวที่ซื้อจาก 7/11 ซึ่งระหว่างนี้คุณซาไคก็ติดต่อหาแท็กซี่เพื่อมารับไปที่โรงงานปลากระป๋อง เมื่อกินข้าวเสร็จรถก็มาพอดี ก็นั่งรถไปถึงโรงงานปลากระป๋อง ภายในเมือง ishinomaki นั้นส่วนใหญ่โดนชินามิทั้งหมด แต่เวลาผ่านไปประมาณ 5 ปี ทุกอย่างเป็นปกติเหมือนไม่เคยเกิดอะไรขึ้นเลย ระหว่างทางก็มีคุยกับคนขับบ้างเล็กน้อย ซึ่งก็เหมือนเดิมคือโต้ตอบไม่ค่อยได้ TwT นั่งรถประมาณ 15 นาทีก็ถึงที่โรงงานปลากระป๋อง Kinoya Ishinomaki Suisan

บริเวณโรงงานค่อนข้างใกล้กับทะเลมาก เนื่องจากจากเป็นโรงงานปลากระป๋องจึงต้องอยู่ติดแหล่งวัตถุดิบ บริเวณนี้มีนกกายะ และมิกลิ้นควาปลาเยอะไม่แพ้กัน เมื่อถึงเวลาเจ้าหน้าที่ของบริษัทก็มาต้อนรับไปพาไปฟังบรรยาย ภายในอาคารรู้สึกได้เลยว่าสร้างมาแข็งแรงมากๆ น่าจะทนแรงสึนามิได้สบายๆ

การบรรยายภายในบริษัทเล่าถึงเรื่องช่วงตั้งแต่ก่อนเกิดซึนามิ หลังจากเกิดซึนามิ ซึ่งตอนนี้บริษัทสามารถทำยอดขายกลับมาเทียบเท่ากับก่อนเกิดซึนามิแล้วแม้ผลิตภัณฑ์จะน้อยลงก็ตาม รู้สึกประทับใจบริษัทนี้มากจริงๆ เมื่อเสร็จก็ร่ำลาและเดินทางกลับโดยรถแท็กซี่

การเดินทางกลับคือไปที่สถานี ishinomaki โดยรถแท็กซี่จากนั้นนั่งรถไฟต่อไปสถานีเซนไดและนั่งชินคันเซนกลับโตเกียว ข้าวเย็นวันนี้เนื่องจากไม่รู้จะไปกินอะไรดี จึงไปกินข้าวหน้าเนื้อที่ yoshinoya เหมือนเดิม

วันที่ 20 ตุลาคม

วันนี้มีกำหนดการเดินทางไปที่ ryuQkan ที่ kusakabe การเดินทางเปลี่ยนรถไฟทั้งหมด 3 ต่อ เส้นทางที่ไปเป็นชานเมืองรู้สึกนั่งสบายกว่าในโตเกียวเยอะ เมื่อนั่งรถไฟเสร็จสิ้นก็เปลี่ยนไปขึ้นรถประจำทางหรือก็คือรถเมย์นั่นเอง รถที่ขึ้นเป็นรถ hybrid ระหว่างไฟฟ้าและน้ำมัน โดยรถวิ่งค่อนข้างช้าน่าจะไม่ถึง 60 ด้วยซ้ำแม้รถจะไม่ติดก็ตาม ภายในรถมีจอบอกว่ารถจะทำอะไรบ้างเช่น วิ่งด้วยไฟฟ้า, วิ่งด้วยน้ำมัน, กำลังจะเบรก เป็นต้น เพื่อผู้โดยสารสามารถเตรียมตัวได้ นั่งรถไปประมาณ 10 นาทีก็ถึงห้าง AEON mall เพื่อกินข้าวเที่ยง

เมื่อถึงห้างก็มีเวลาให้เดินเที่ยวและซื้อของได้ก่อนจะไปกินข้าว ระหว่างที่รอคนซื้อของอยู่นั้นมีแผ่นดินไหวรู้สึกได้ด้วย แต่ทุกคนดูเฉยๆ ไม่ได้ใส่ใจแสดงให้เห็นว่าเป็นแผ่นดินไหวเรื่องปรกติไปเรียบร้อยแล้ว ที่ร้านข้าวได้กินราเม็งอีกครั้ง ยังจัดเหมือนเดิม ที่ร้านราเม็งมีการใช้เครื่องเรียกลูกค้ามารับหลังจากสั่งเสร็จด้วย ถือว่าสะดวกมากเพราะไม่ต้องยืนรอ เมื่อกินเสร็จแล้วจึงไปรวมตัวเพื่อนั่งรถต่อ

เมื่อถึงเวลาที่รถจะมารถก็มาตรงเวลาพอดี รถเมย์รอบนี้ค่อนข้างเล็กกว่าคันแรก และไม่มีจอแสดงเหมือนคันก่อน นั่งรถต่อไปประมาณ 10 นาทีก็ถึงหน้าโรงเรียนมัธยมปลายแห่งหนึ่ง จากนั้นจึงเดินเท้าต่อไปที่

ryuQkan ใช้เวลาประมาณ 10 นาที บริเวณพื้นที่ใกล้เคียงนั้นรู้สึกได้ว่าสูงขึ้นมาอย่างแปลกประหลาด เมื่อไปถึง ryuQkan ได้รับหนังสือความรู้เกี่ยวกับที่นี่ ซึ่งมีประโยชน์มากต่อการทำรายงาน หลังจากนั้นก็ได้ฟังบรรยายถึงปัญหาน้ำท่วมในพื้นที่ซึ่งเกิดขึ้นตอนที่ฝนตกหนักและน้ำระบายไม่ทันจึงทำให้สถานที่นี้ถูกสร้างขึ้น จากนั้นได้ไปชมสถานที่พักน้ำขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ใต้ดินซึ่งสูงถึง 18 เมตร นี่จึงเป็นเหตุผลที่ๆ บริเวณนี้ทั้งหมดสูงขึ้นมาเป็นเนินเขา หลังจากชมที่นี่เสร็จก็ได้เดินทางกลับ ขากลับวิวรวมกับดวงอาทิตย์สวยมากรู้สึกเสียดายที่ไม่มีกล้องถ่ายรูปอีกแล้ว เมื่อเดินไปถึงป้ายรถเมย์ รถก็มาถึงตรงเวลาพอดี จากนั้นก็เดินทางกลับโรงแรมไปพักผ่อน ส่วนคนอื่นๆ ในกลุ่มมีแพลนไปเที่ยวกันเกือบทุกคน

วันที่ 21 ตุลาคม

วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่ได้อยู่เต็มวันโดยกำหนดการวันนี้คือไปงาน RISCOON ซึ่งเป็นงานแสดงผลภัณฑ์ต่างๆ เกี่ยวกับความปลอดภัย จัดขึ้นที่ tokyo big sight ที่ๆ ใช้จัดงาน comic market เป็นประจำนั่นเอง การเดินทางคือไปด้วยรถไฟฟ้านั่งคอนข้างนาน เนื่องจากพื้นที่ odaiba เป็นที่ๆ ถมทะเลขึ้นมา ทำให้มองเห็นทะเลเมื่ออยู่บริเวณนี้ด้วย ซึ่งแตกต่างกับประเทศไทยตรงที่บริเวณติดทะเลในประเทศไทยจะไม่ค่อยมีเป็นเหมืองใหญ่ๆ แต่ที่ odaiba คือเป็นเมืองอยู่เลย การเดินทางครั้งนี้ได้นั่งรถไฟแบบไม่มีคนขับด้วย แต่ส่วนตัวไม่ค่อยสนใจเท่าไร ใช้เวลาเดินทางเกือบ 1 ชม.ก็ถึง Tokyo big sight

เมื่อมาถึงพบว่า tokyo big sight ใหญ่มาก มีคนที่เหมือนพนักงานบริษัทเดินเขาไปจำนวนมากและมาอย่างไม่ขาดสายเมื่อเข้าไปภายในอาคารซึ่งใหญ่มากจนทำให้หลงทางได้เลย ก่อนจะเจอที่ๆ จัดงานก็ต้องสอบถามกันก่อนเล็กน้อย เมื่อมาถึงจุดลงทะเบียนพบว่ามีคนเข้าแถวจำนวนมาก เพราะไม่ได้มีเพียงงานเดียวที่จัดอยู่ เมื่อลงทะเบียนก็ได้บัตรแขวนข้อมา ก่อนจะเขางานก็มีการตรวจบัตรกันก่อนด้วย

ภายในงานก็เหมือนกับงานแสดงสินค้าทั่วๆ ไปที่จัดที่เมืองทองธานี เพียงแต่ว่าจะอยู่ในธีมความปลอดภัยในชีวิตประจำวัน ส่วนใหญ่ดูหน้าสนใจดีมาก เสียอยู่อย่างเดียวคือ พุดญี่ปุ่นไม่ค่อยได้และอ่านไม่ได้เลย ทำให้อ่าน มีบางบูธที่พนักงานพูดภาษาอังกฤษได้เท่านั้นเพียงแต่ภาษาอังกฤษแบบญี่ปุ่นก็ฟังยากอยู่ดี แต่ประทับใจบริษัทผลิตแผงโซลาร์เซลล์แบบพับได้ ซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้คล่องและฟังง่ายมากๆ แตกต่างกับบริษัทไอทีที่พูดภาษาอังกฤษแบบญี่ปุ่นหรือบางบริษัทพูดไม่ได้เลย สรุปงานนี้ไม่ค่อยได้ความรู้มากนักเพราะไม่สามารถพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ เมื่อถึงเวลาที่เที่ยงก็เดินทางไปเพื่อปิดโครงการต่อไป

หลังจากออกจาก tokyo big sight แล้วก็ได้เดินทางไป CIVIC Center ซึ่งเป็นสถานที่คล้ายๆ ที่ว่าการอำเภอ แต่ก็เปิดให้คนนอกเข้าไปใช้เข้าใช้บริการห้องประชุมได้ การปิดงานก็มีการให้ผู้เข้าร่วมกล่าวถึงเรื่องต่างๆ ซึ่งผู้เขียนพูดถึงเรื่องต่อไปนี้

ความรู้สึกที่ได้มารู้สึกชอบการเดินทางเป็นอย่างมาก แต่เนื่องจากกระระหว่างเดินทางคนเยอะ และทุกคนดูมีเป้าหมายชัดเจนในการเดินทาง จึงรู้สึกว่าเวลาเดินไปไหนก็กะกะไปทั่ว ส่วนเรื่องที่ยากจะนำมาพัฒนาประเทศคือระบบจัดการน้ำซึ่งสร้างนานกว่า 10 ปี ใช้งบประมาณจำนวนมาก เพื่อป้องกันพื้นที่น้ำท่วมซ้ำซาก

เพียงแต่พื้นที่เดียว ซึ่งถ้าทำได้ก็อยากให้ทำที่พื้นที่น้ำท่วมซ้ำซากในไทยบ้าง

หลังจากนั้นก็มีการมอบเกียรติบัตรว่าผ่านโครงการและถ่ายรูปร่วมกันก่อนจะเดินทางไปเที่ยวตามอัยยาศัย

เนื่องจากทุกคนมีจุดหมายการท่องเที่ยวอยู่แล้วจึงแยกย้ายไปเที่ยว แต่ผู้เขียนไม่รู้จะไปไหนจึงเดินทางกลับโรงแรม เมื่อเดินทางกลับมาด้วยความที่อยากดู 君の名は เป็นอย่างมาก จึงทำให้ไปเช็คอินรอบฉายในเว็บ

พบว่ามียอดจอง 6 โมงจึงรีบเปิด google map จากนั้นจึงนับไฟแดงว่าต้องผ่านไฟแดงทั้งหมดกี่ครั้งเพื่อจะ

ไม่ได้เดินเลย เนื่องจากไม่มีโทรศัพท์มือถือถือ จากนั้นจึงรีบเดินไปทันที เพราะไม่แน่ใจเรื่องระยะทางและกลัวจะไปไม่ทันรอบฉาย

การเดินทางใช้เวลาเดินเท้าประมาณ 20 นาที ก็ถึงตอนแรกรู้สึกงงว่าทางเข้าอยู่ทางไหน รู้ตัวอีกทีคือที่นี้คือห้างที่มากินข้าวในวันที่ 2 ของการเดินทาง จากนั้นจึงขึ้นไปซื้อตัว มีจุด fail เล็กน้อยตอนที่ระบุราคาตัวซึ่งเป็นแบบคนธรรมดา(一般) ซึ่งอ่านไม่ออกจึงใช้วิธีชี้เอา ซึ่งทำให้เสียฟอร์มเลย XD จากนั้นนั่งรอเวลาเข้าโรงประมาณครึ่งชั่วโมง จึงได้เข้าไปดู ภายในโรงใหญ่มากๆ น่าจะมีแถวถึงแถว Z เลย และความต่างระดับของพื้นที่ไม่ค่อยต่างเท่าไร ช่วงแรกก็มีคำแนะนำในกรณีฉุกเฉินและข้อห้ามต่างๆ แนะนำไว้ จากนั้นจึงเป็นตัวอย่างหนึ่งซึ่งส่วนใหญ่เป็นหนังญี่ปุ่นและในที่สุดก็เป็นหนังจริงฉาย เรื่องหนังไม่ต้องพูดอะไรมาก ระบุว่าดูท้ายๆ เรื่องมีอาหารปวดยี่สิบและเจ็บบันเพราะเดินมาไกลและนั่งนาน ทรมารมาก หลังจากดูจบก็เดินกลับโรงแรมสำหรับเรื่องนี้ให้ 10/10 แต่ดูรู้เรื่องประมาณ 60% เพราะฟังออกไม่ทั้งหมด

วันที่ 22 ตุลาคม

วันนี้ออกเร็วกว่าปกติอีกครั้งเพราะต้องรีบเดินทางไปสนามบิน ซึ่งเป็นสนามบินฮาเนดะ การเดินทางใช้เวลาน้อยกว่าจากที่นาริตะมาโรงแรม เครื่องบินขากลับใหญ่กว่าตอนมา ทำให้ยืดขาได้สบายมากขึ้น ระหว่างเครื่องลงมีอาการปวดหมากกว่าทุกๆ ขามาอย่างมาก ทำเอาไม่อยากจะขึ้นเครื่องบินไปตลอดชีวิตเลย เมื่อเครื่องลงที่สนามบินก็ถึงคราวสิ้นสุดการเดินทางครั้งนี้

รวมสิ่งที่ประทับใจ

- การเดินทางสะดวก ความรวดเร็วไม่ได้ได้มาเพราะพาหนะเร็ว แต่เพราะมันคงที่และไม่ติด
- ค่อนข้างสะอาดกว่าประเทศไทย แม้จะไม่สะอาดหมดจดก็ตาม
- ข้ามถนนง่ายมากๆ เพราะมีไฟข้ามทุกแยก และรถยนต์เคารพสัญญาณไฟเหล่านี้
- ไม่มีร้านขายของบนทางเท้า
- ไม่มีรถวิ่งบนทางเท้า
- ไม่มีรถจอด
- สรุป ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีกว่าที่ไทย!

นายวิฑูร วิภูษิตพูนผล สาขา IT ชั้นปีที่ 3